

43.098

Censurat: Breban.

Nagybánya, 1920. szeptember 18

A Szinpad

Bálint László és Sroll Lajos.

füzetes vállalata

...
A füzetek a színiévad
alatt egyheti időköz-
zökben jelennek meg
...

Tartalom:

KIVÁLÓ DARABOK, melyek Nagybyányán még
nem kerültek színre.
SZÜKSÉGES-E BÚTOR A SZINPADON?
PIROS SZINLAP.
SZINHÁZI LEVÉL.
DSUNGÉL. — Aktuális humor.
SAJTÓHUMOR ÉS HUMORSAJTÓ.
OKOS GONDOLATOK.
TAPINTATLAN KÉRDÉSEK.
HUMOROS SAJTÓHIBÁK.
SZINHÁZI HIREK.
IMPRESSZIÓK.
SZINLAPOK.

R

10. füzet

Országos Színháztörténeli
Könyvtára

Ára 2 lei

KIVÁLÓ DARABOK,

MELYEK NAGYBÁNYÁN MÉG NEM KERÜLTEK SZINRE

* *

Dicsérjük az igazgatóságot, hogy értékes régi darabokat tűz műsorra, bár eddig — *A mandarin* kivételével — nálunk már bemutatott darabokat adtak elő, valószínűen azért, mert az igazgatóság nem tudhatja pontosan, mely darabok kerültek már színre Nagybányán. Mivel eddig a közönség teljesíthető kívánságainak méltánylása tekintetében az igazgatóság részéről a legjobb szándékot tapasztaltuk, megpróbálunk segítségére lenni dicsérendő törekvésében.

Ismerünk egy pár kitűnő darabot, a legutóbbi hat év nagyhirű ujdonságai közül, melyeket eddig (talán a színrehozatal technikai, művészeti vagy — anyagi nehézségei miatt) nem mutattak be Nagybányán. Vannak viszont irodalmi értékű s amellet hatásos darabok, melyeknek előadásával csak egy-egy színigazgató próbálkozott meg, pedig több előadást is megérdemelték volna. Ilyen például *A faun* is, amelyet csak Heves Béla hozott színre nálunk (mert volt kiváló művésze, aki eljártssza), ilyen *Hajó Sándor* kitűnő vigjátéka, a *Lakájok*; vagy *Salten* Félix hatásos darabja, az *Erős láncok*; *Flers* és *Caillavet* nagyértékű fehér vigjátéka: *Primerose kisasszony* (mindhárom szintén Hevesnél került csak színre); ilyen *Lengyel* Menyhért *Taifun*-ja (csak Szabados adta elő), stb.

Most pedig felsorolunk egynéhány kiváló darabot, melyekkel egyik színigazgató se kedveskedett Nagybánya művelt közönségének. Valószínű, hogy ezeknek csak egy része áll *Szabadkai* igazgató rendelkezésére, egyik-másik talán a mi kabaré-színpadunkon elő sem adható. Ezért sorolunk fel többet, abban a reményben, hogy szolgálatot teszünk az igazgatónak is, a közönségnek is.

Nem kerültek még színre nálunk a következő kitűnő darabok:

Shaw: *Pygmalion*. — Dumas fils: *A nők barátja*. — Heltai: *A tündérlaki lányok*. — Tristan Bernard: *A szerkesztő ur*. — Hajó Sándor: *Démonok*. — *Majolika* (A szerzőjére nem emlékszünk). — Herczeg: *A Gyurkovics leányok*. — Lengyel Menyhért: *A táncosnő*. — Molnár Ferenc: *Farsang*; — *Uri divat*. — Ibsen: *Peer Gynt*. — Drasche-Lázár: *Boldogság*. — Ujhelyi Nándor: *Öfensége kalapja*. — Pierre Louys: *Az asszony és a bábu* — Lakatos László: *Az idegen leány*. — Bartha Lajos: *Szerelem*; stb.

Az igazgatóság figyelmébe ajánljuk ezeket az igazán értékes darabokat, hisz többet érnek sok új színpadi műnél, melyeknek csupán az az érdemük, hogy — újak.

SZÜKSÉGES-E BÚTOR A SZINPADON ?

— Rendezők figyelmebe —

A közönségtől halljuk, a lapokban olvassuk, sőt még mi is irtunk már arról, hogy kevés és rozszant bútorokat alkalmaznak a szinpadon. Nem kutatjuk, hogy mi az oka ennek, — bútorhiány-e, vagy Kovácséknak a kölcsönzők-nél hagyott rossz emléke, vagy talán kellékes nincs —, most csak a bútorok szükségességéről akarunk szólni.

A szinpad csinos díszletezése, tetszetős — hangulatos bútorozása a szinpadi fogások és a szinpadi hatások egyik feltétele. A közönség bele kell, hogy élje magát az időbe amelyben a darab játszik; a kor levegője a, díszletekből és a bútorokból kell, hogy a közönség felé áradjon; hangulatot, érzést kell, hogy teremtsen a nézőben. A szép, korhű bútor és szinpadi kellék kellemes illuziót ébreszt, de a mi szinpadunkon a mostani bútorozással csak bántó kiábrándulást érzünk.

A mandarin sorra mutogatja értékes antik ereklyéit, amelyek mindenikében ősei szent szelleme él, — de egyetlen egyet sem volt szerencsénk látni belőlük. Szeretettel beszél a kínai kacsáról és helyette egy öreg kék üveggyukot talál fel. A „Csárdáskirálynő“ hercegi szalonjának berendezése cseppet sem különbözik az előző felvonás varietéjéétől és csak a márványszobás díszletről tudjuk, hogy hercegi palotában vagyunk és nem zengerájban. A kopott, hajdan erős, veresre mázolt asztal annyira rogyadozó, hogy amikor Neményi Lili esténként — legalább ötször — aranyos temperamentumában felkuperodik rá, tizenötször fut végig a hideg a hátunkon attól való félelmünkben, hogy csak a romok alól szedik ki szegény kicsikét. Erre az asztalra ülni olyan istenkísértés, mint a kereszthegyi lyukas hidon sétálni végrendelet nélkül. A pamlagnak nevezett, színhagyott zöldségekkel letakart, sok mindentről beszélni tudó alkotmány is még mindig kétségek között tart, nevére és rendeltetésére vonatkozóan.

Szép az izléses, nemes egyszerűség, de még ebben távol állunk Nyugat fejlett kulturájától.

Keleti nép vagyunk, és az ősi egyéniségünk, izlésünk is megkíván, sőt elengedhetetlennek tart egy kevés fényt, csillogást, pompát.

Szomory Emil a szinpadi dekoráció külsőségeiről írja a következőket:

„A legkitünőbb előadások a párisi Théâtre Françaisban vannak Európában, de ott még ma is olyan keveset törődnek a külsőségekkel, hogy a mi kritikaink, akik verejtékes német naturalisztikus emlőn táplálkoztak, szánalmas lenézéssel beszélnek róla. Igaz, nem egyszer merült fel az a kérdés, vajjon *szabad-e ennyire elhanyagolni a szinpadi dekoráció külsőségeit?* Ha művészi tartalomban egy színház annyit ad, amennyit a Théâtre Français, ha egy színház olyan kulturával nőtt fel, mint a franciák legelső műintézete, akkor igenis szabad. Dehát hol van ehhez fogható színház Párison kívül?“

„Az angolok tüzzel-vassal dolgoznak, még Shakespearénál is a legdurvább külső hatásokra törekednek, hogy a közönség figyelmét a szinpad felé koncentrálják. A kelet felé fekvő országokban, így hát nálunk is, az okos rendezőnek nem szabad számításon kívül *vennia a szinpad dekoratív részét. Ahhoz, amit a Théâtre Français produkál, a mi közönségünknek még nevelődnie kell.* A színház akkor fogja elérni művészi tetőfokát, ha a közönség el fogja tűrni a szinpadi falakon a festett tükröket és festett drapériákat.“

Tehát Szomory is csak festett tükrökről és drapériákról ír és nem falrafestett bőrgarnitúrákról és szalonberendezésekről. Én nem hiszem, hogy a párisi színházak, az egyszerűséget tartva szem előtt, rogyant lábú asztalt helyeznek a szalonba.

De mit csinálnak bútorok nélkül, ha nagy történelmi időköt kell felidézni a szinpadon? Amikor a rendezőnek nemcsak az előadás művészi tartalmát kell biztosítani, de meg kell teremteni a korhű bútorokkal azt a történelmi levegőt, amely az előadott dráma erkölcsi motívumait magyarázza. Mit csinálnak egy görög drámánál, vagy egy Shakespeare-tragédiánál?

Szerencsére csak szalondrámák és operettek kerülnek előadásra, ezekhez pedig köny-

nyen lehet szerezni egy pár kölcsönzött bútordarabot. Nem kell hozzá más, csak a társadalmi érintkezés formáinak ismerete, egy kis izlés, egy kis fantázia — és úgy tapasztaltuk, hogy a rendező ur mindezzel rendelkezik —, csak még egy ügyes kellékest kell kölcsönbutorokért házakhoz küldeni és kész. a határos, illuziót keltő szinpad. sl.

PIROS SZINLAP

* *

Ez is a mult emlékei közé tartozik. Nincs már piros szinlap. Nemcsak azért, mert elfogyott a piros papir. Nem. — Hanem azért, mert manapság már több a „piros“ darab, mint a fehér. Ma már a kisvárosi felfogás is lépést tart a fővárosi szabadabb fogalmakkal.

Egy kis csiklandós érdekeséggel akarunk szolgálni olvasóinknak, mikor a piros szinlap újabb történetéből egy pár nagybányai kritikai szemelvényt közre-adunk.

1910

„Szerdán Heltai Jenő bohózatát, a *Naftalint* adták. Már a mult hétre volt kitűzve ez a meglehetősen pikáns darab, de a direktor Hamleti kétségek közt ingadozott, hogy előadassa-e, nem-e. Voltak olyanok, akik a *Naftalin* előadásában valóságos megmétélyezését látták az ártatlan vidéknek, míg mások azt erősítették, hogy mi is vagyunk a kultúrának azon a fokán, mint a prüdéria nélküli nagyvárosiak, s erkölcsünk nagyobb fokú dekadenciája nélkül megnézhetünk egy igazi, vérbeli — disznóságot. Így a két párt. A csemegézni vágyók pártja győzött. Hát élvezhették is ezt az elsőrendű francia recept szerint írott, igazán vaskos dolgokkal spékelt bohózatot.

Irni nem-igen lehet róla, mert attól fél az ember, hogy a papiros el talál pirulni, pedig azt a közmondás szerint nem-igen szokta tenni . . .“ (Nagybánya. — 1910, december 1.)

1911

(Az *Ártatlan Zsuzsi* kritikájából.) — „A zöld szinlap a legszelidebb reményekkel kecsegtetett, s mégis Zsuzsiban mindent lehetett találni, csak ártatlanságot nem. Sőt azt lehet mondani, hogy frivolság tekintetében alig-alig ismerünk még egy-két darabot olyant, mint ez az operett. Percenkint (nem óránként) kapunk be nem is kávéskanállal, hanem levesmerő kanállal olyan disznóságokat, hogy tán még a zöld szinlap is belepirult, nem szólva a közönség kiskoru, szebb nemhez tartozó részéről. (Nagybánya. — 1911, december 7.)

*

„A színészek piros és fehér szinlapokat adnak ki; a piros. — ugylátszik — annak a jelzése, hogy „ma tele lesz a színház“ . . . (N. és V. — 1911, december 10.)

*

„Szombaton telivér francia bohózat ment: a *Hölgyek öröme*. — Kértük az igazgatóságot, hogy az obszcén darabokat piros szinlapon hirdesse. Meg is tette. S most fanyar mosollyal konstatáljuk, hogy vargát fogtunk ezzel a kívánsággal. A nézőközönség táblás házat csinált. *Ugylátszik, a moralprédikálás fityfutyulót sem ér már nálunk se*. Hisz a piros szinlap ép reklámul szolgált! — Nem moralizálunk tehát ezentúl; a közönség „átlépte a Rubikont“ s ebbe bele kell nyugodni. Nem használ már itt még oly jó szándékból eredő nagyképüsködés se. — Igaz, hogy a darab az esprit gaulois zseniális megnyilatkozása. Ebben a zsánerben csak a franciák tudnak remeket alkotni. A *német söröshumor nem versenyezhet a röpke gall elmésséggel*. — A darab maga a szokásos francia cochonerie, átszöve az ötletesség annyi szálával, hogy halálra tudja kacagni magát az ember, s elfeledi, hogy a szellemes külső alatt mily

trágárságot vesz is tulajdonképen be.
(Nagybánya. — 1911, december 11.)

1914

„Hétfőn Sztrájkol a gólya című bohózat került bemutatásra. Na, erre a dabra már igazán nem lehet mondani, hogy kétértelműségek vannak benne. Áperte megmondanak benne mindent. Ennél vaskosabb disznóságot csak egyet láttunk még, *A csodagyerek-et.* — Valóban csodálkozik az ember azon, hogy ha a színházban a nők ilyen megnéznek, miért dobják ki az embert a társaságból, ha ilyesmit például elbeszélne.“
(Nagybánya. — 1914. február 26.)

Színházi levél

Kislány,

Magácskának már régen akarok írni, de ez a Laci nagyon szigorú fiú. Egyszerre csak egy levelet enged közölni. Azt mondja: „Jóbb is megárt a sok!”

Kislány, maga nagy lány lett!

Ne vegye rossz néven de ezt én csak ma vettem észre és ez indít arra, hogy most már sürgősen és végérvényesen írjam meg Magácskának a levelet.

A gesztenyés nénikék bebugyolált szakajtó kosaraikkal, kellemes meleget terjesztő, édes, kormos, gesztenyepárás kemencéikkel kiültek a piacra és nyugodtan kavargatják a pattogón, sercegéssel süllő gesztenyét. Apró lámpásaik álomsejtetően pislognak és ilyenkor rászáll a lelkekre a közelgő ősz komor hangulata, sőtét estéivel, titkos utcákon egymásra találó, kart karba öltő fiatal párokkal, elkésett, vagy újra-éledő szerelmekkel, és ilyenkor valahogy egyegy darab Krúdy-regény kél életre.

A vigan pattogó, vöröses fénnel lobogó kandalló előtt olcsó, recsegő, öreg ripszgarnitúrákon a vénkisasszonyok pirosra sült gesztenyét ropogtatnak és megyebátról, cotillionról, elhervadt szerelmes multról elábrándozón, édesbort isznak hozzá. A kis félárva a bábuival gügyögve játszik a szőnyegen, amelyet még nem is olyan

régen, minden este szerelemért epékedő térdep-
léseivel kopotott fényesre Szindbád, a hajós...

A gesztenyés nénikék jó hangulatban sütik a gesztenyét. Maga, kislány, közeledik, szegyenkezve megáll a párolgó szakajtó előtt és vesz egy félliterrel. Előbb gondatlanul, önfeledten májszolja a gesztenyét, majd elpirul és félénken, tétován viszi a következő szemet a szájához. Pici, piros ajkai lágyan, simogatón ölelik körül, mintha erős, kemény férfiszáj lenne. De a gesztenye forró, és Maga, kislány, megremeg, mint az első csók szerelmes kékjétől.

A „Hőfehérke“ gyermekelőadása előtt búcsúzóul még sorra csókolta babáit, az előadáson még cukrot szopott és a csokoládés ujját is végignyaldosta titokban hegyes kis nyelvvel; ma a forró gesztenyén keresztül megérezte a férficsók ízét. A faun megtanította, hogy porcellánbabáknál értékesebb babák is vannak, akiknek ereiben forró vér lüktet. Megtanította, hogy az élet üres, férfi és szerelem nélkül. És Maga, kislány, jó tanítvány volt...

Mig elmélázón a gesztenyét rágesálta, tisztelttel emeltem meg a kalapom és üdözöltem Önben, kisasszony, a hivatásának tudatára ébredt Nőt.
(rolla.)

Legyen a szerelem bármilyen bűnös, a gyümölcse mégis ártatlan.

Mig a tárgyak távolból kicsinyek, addig az ember csak távolból nagy.

Fájdalmunkkal másnak a terhére lenni, a legnagyobb izléstelenség.

A legtöbb ember csak azért panaszkodik, hogy elleplezze, milyen jó dolga van.

Örüljön, aki nem ismeri a boldogságot, mert nem is veszítheti el.

Azért könnyű kivánni, és azért nehéz akarni, mert a kívánságban a gyengeség, az akaratlan az erő nyilvánul meg.

Nincs nagyobb szenvedés, mint az a tudat, hogy másnak szenvedést okoztunk. Jóka!

DSUNGEL

* *

Zöld viccek, szójátékok és egyéb humor

Van egy régi közmondás, melyet bakfis-emlékkönyvekbe szoktak írni: „Ha boldog akarsz lenni, tanulj túrni és szenvedni.“ — A mi boldogságunkból akkor már nem sok hiányzik, mert a múlt szombat este, hogy *A Szinpad* le ne késsen a színházi előadásról, meg-tanultuk az íveket *túrni* . . .

*

Baróti Jenőnek, az új színigazgatónak valami elintéznivalója akadt a rendőr-ségen.

Mikor személyi adatait kérdezték tőle, végül azt a kérdést intézték hozzá:

— Mikor jött román területre?

A jóhumoru komikus általános derült-ség közepette válaszolta:

— Nem én jöttem, kérem, *a terület jött énredm* . . .

Ilyesmi is ritkán történik meg.

*

A színházi zenekar egyik tagja panaszkodott *Szinpad* Lajosnak, hogy kél az ujjá, alig tud játszani.

— Bár kelne a mi Szinpadunk, — válaszolta a mindig ötletes Sroll.

*

A lekvárszezon Nagybányán olyan a színészetben, mint az uborkaszezon az ujságírás terén.

Az uborkaszezonban üres az ujság; a lekvárszezonban pedig üres a színház.

*

A *mandarin* színlapján olvastuk: „Gregoryné, Gregory felesége . . .“

Ez talán az asszonyi hűséget akarja kifejezni?

*

— Mért jött *Czvetanoff* Szpaszo, a bolgár pék, Macedóniából Nagybányára?

— Mert szük volt neki Macedónia.

*

Baróti Jenő direktornak — aki tudvalevően öfletesen tud a szinpadon rögtönözni — elmondtuk, hogy Szabadkai társulatában *Bónyi* József a legszorgalmasabb rögtönző (csak a hozzávaló ötleteket mindig az öltözőben felejt).

A *kis gróf* diszelódásán például ezt mondta *Szabadkai* Miklósnak, aki a darabban a színigazgatót játssza:

— Maga az az igazgató, akinek olyan rosszul megy Nagybányán?

— I-iigenis, én vagyok — felelte Szabadkai —, most pedig Felsőbányán kezdem meg a sajsont . . .

Alig, hogy ezt elmondtuk, *Baróti* Jenő közbeszól:

— Csakhogy így nem ér semmit a rögtönzés. Bónyinak azt kellett volna erre felelni:

„Nem lehet, mert oda már *Baróti* megy!“

*

Szerkesztők és kritikusok beszélgettek a színházban. Révész Zolti h. szerkesztő, színészeti rovatvezető, nagybőgős és zenekari impresszárió mondja el, hogy az egyik este a színházi pénztárnál egy nagyobb társaság jelent meg, mely egy 500 leies felváltása ellenében hajlandó lett volna színházjegyeket váltani. A pénztáros azonban az aprópénzhiány miatt kénytelen volt őket elutasítani.

— Szóval nemcsak a horribilis hely-árak, hanem az *aprópénzhiány* is oka az üres házaknak! — szólt *Szinpad* Lajos.

— És a *nagy pénzhiány* — egészítette ki a szójátékos *Hetiszemle* Béla.

B.

Csak az tud az életben magának parancsolni, aki megtanulta, miként kell másoknak engedelmessé válni.

*

Mindenben a szív legyen a vezér, az ész csak az ellenőr.

SAJTÓHUMOR ÉS HUMORSAJTÓ

* *

**Szándékos és nem szándékolt szellemes-
ségek az újságírás multjából és jelenéből**

Mikor Kovács Imre
még nem volt igazgató

„Kovács Imrével történt Désen, hogy élmént egy szabóhoz és téliruhát rendelt magának. A szabó látta őt *A balga szűz*-ben, s gonvolva, ilyen nagyszerű színésznek nagyszerű lehet a fizetése is, — bizalommal elkészítette a ruhát. Az utolsó próba után szerényen megkérdezte:

— És a számlát mikor küldhetem el?

— Ó, már holnap elkezdheti! — válaszolt Kovács.”

Más. — „A kedves Spöner találkozik Kovácssal a gázsiosztás napján.

— Hová mégy, Kovácskám? — kérdi a bájos naiva.

— Kirándulásra a romokhoz.

— Ugyan! Miféle romokhoz?

— A fizetésem romjaihoz — felelé búsan Kovács.”

Más. (Habár ezt a viccet mintha már másutt is olvastuk volna!) — „Kovács Imre, aki mindig pénzzavarral küzd, a kávéházi színészasztalnál két koronát (!) kér kölcsön Faragótól.

Faragót kellemetlenül érintette a kérdés, de végre megemberelte magát és így szólt:

— Nem, nem . . . Nem merek neked két koronát hitelezni, mert biztosan tudom, hogy keresztet vehetek rá.

— Ne aggódj. Pontosan megkapod — felelt Kovács.

— Ki kezeskedik érte?

— No hallod, azt hiszem elegendő neked egy uriember becsületszava!

— Hogyne, tökéletesen elegendő. Hozd el hozzám azt az uriembert.” — (Színházi Hét. — 1911, december 9.)

A női öltöző szeniorja

„Tarnai Lidia a társulat anyósa, a női öltöző szeniorja. Rendszerint ő viszi ott a szót, a többi csak hallgatja áhitattal. Rég letűnt időről szokott beszélni, a régi nagyokról, akiket ugyan ő nem ismert — hogy' is ismerhetett volna, hiszen még csak harminc-

esztendő s mult! — de akikről azért mindent jól tud, mintha csak velük élt volna.

Két szerelme van: a szinpad (nem *A Szinpad!*) meg a Bandi-kutyája. Előre siratja már, amikor valamelyik a kettő közül hűtlen lesz hozzá. Mindenesetre előbb a Bandira kerül a sor, mert hát a tavasz nincs már messze.” — (Nagybánya. — 1910, december 1.)

Ha az ülőkék
nem forognak

(Panaszos levél.) — „... Sok alkalmatlansággal jár némely széksorba a bemenetel, mert az ülőkék nem forognak, hanem oda vannak rögzítve. Kérném a székek rendbehozását, mert olyan kövér ember, mint én, csak akkor vonulhat be a maga helyére, ha felállnak a nézők s fölemelik az ülőkéiket, ez pedig most nem lehetséges.” — (N. és V. — 1919, június 7.)

Lopott librettó

„A pofámról lesülne a bőr és szégyenemben Amerikába vándorolnék, ha a napilapok színházi rovatában olyan lesújtó, szívödlegesítő és fojtogató sorokat irnának rólam, amilyent *Harmath* Imréről írtak a *Pillangó főhadnagy* operett bemutatója alkalmából.

Mindenki rugott egyet ezen a Harmathon. Szörnyű módon megvádolták. Azt írták róla, hogy a *Pillangó főhadnagy* egész meséje a *Tatárjárás* című operettből van átvéve. A napilapok majdnem valamennyien részvétüket fejezték ki *Komjáthy* zeneszerzőnek, hogy egy ilyen szerencsétlen operetthez társult.

Ha egy vasuti fuvarlevelet, vagy egy újraltatási bizonyítványt zenésítettek volna meg egyéb librettó hiányában, sokkal becsületesebb és egyenesebb dolog lett volna, mint bemutatkozni egy irodalmi kalandor szégyenletesen leleplezett darabjával.” — (Vágóhid. — 1918, június 18.)

Melyiknek van igaza?

„Pénteken duplán csalódtunk. A *zöld frakk*-ot mutatták be és *zöld szinlapon* hirdették. Azt hittük, hogy a remény színének ez a kettős találkozása valami bájos francia apróságot jósol. Pedig dehogy. Ez alatt a *zöld frakk* alatt telivér francia disznóság lappangott, s estére még a *zöld szinlap* is elpirult. Igaz ugyan,

hogy a Flers és Caillavet társaság nem olyan névnek örvend, amelyet valami istenes dolgot lehetne várni. De azt gondoltuk, hogy amint pillanatnyi erkölcsi macskanyöszörűkben megírták a bájos és fehér *Primerose kisaszonyt*, talán ez is olyan lesz . . .“ (Nagybánya. — 1914, február 26.)

„Pénteken Flers és Caillavet *A zöld frakk* című vigjátéka gyűjtött táblás házat. A közönség azonban vegyes érzelmekkel távozott, s ezt, utóvégre, meg tudjuk érteni. Francia vigjáték lévén, valami csiklandó tárgyú dolgot várt, s kapott olyant, amelynek tárgya érdeklődésén nagyon kívül áll. Hisz az egész a francia akadémia ellen irányuló, tendenciózus, irónikus megjegyzésekkel, sőt maró szarkazmussal telített szatira . . .“ (N. és V. — 1914. február 22.)

OKOS GONDOLATOK

* *
Minden héten, esetleg minden nap, sőt naponta többször megváltoztatjuk meggyőződésünket. Egy ideig titkolni próbáljuk ezt önmagunk előtt, de végül beismerjük, és akkor nem védekezünk többé a következetlenség ellen. Ahány nap, annyi hangulat. Ahány hangulat, annyi filozófia. Egyik ugyanannyit ér, mint a másik. Hétfőn a pogány vidámságban hiszünk, szombaton a Nirvánában. Melyik az igazi hitünk? Mindakettő és egyik sem. Nem érdemes gondolkodni róla.

Farkas Pál

*
Életünk sokkal rövidebb, semhogy bűnük engedhetnénk át magunkat, hisz' az örömről is alig van időnk.

Nagy Frigyes

*
Elfogadni nehezebb, mint adni. Az elfogadás megszégyenítő, az adás felemelő érzés.

*
Okos ember azokat választja barátainak, kik ellenségnek veszedelmesek volnának.

*
Az élet első felét a remény világítja be, a másikat az emlékezés.

Ohnet György

*
Kegyetlenség a gyávák fegyvere.

*
Kit a világ hálátlansága elkésérik, az még újonc az élet küzdőterén.

*
Az igazság olyan, mint a nap; néha elborul, de csak rövid időre.

*
A tapasztalat gyarapítja az ismereteket, de aki vakon hisz, csak tévedéseit növeli.

*
A gaszágnak mégis csak vannak valahol határai, azonban az ostobaság birodalmának sehol.

I. Napoleon

*
Tehetség és jellem szépen összefér, de nem összetartozó.

*
Tiszteljed mindenki gyengéit, hogy hosszúéletű légy a társaságban.

*
Nem az az igazi szerelem, amelyik vak, hanem amelyik behunyja a szemét.

*
A asszony mindig *szótöbbséggel* győz.

*
Amely nőnek ára van, annak nincs értéke.

*
A férfiszív demokratizmusa nem ismer határt; a legszebb grófnő mellett is megfér benne egy csinos komorna.

*
Könnyebb olyan nőt találni, akinek egy szeretője se volt, mint olyat, akinek csak egy volt.

La Rochefoucauld

*
Könnyebb legyőzni az erős embert, ha nyílt ellenségünk, mint a győngét, ha hamis barátunk.

*
Egyáltalán nem beszélni magunkról, a legelőkelőbb képmutatás.

*
Vannak győzelmek, amelyek minden veszteségnél szálamomraméltóbbak.

*
Nem valószínű, hogy a sárral dobálózó eltalálja azt, akit célbavett; de, hogy a maga kezét bépíszkítja, az bizonyos.

*
Vannak emberek, akik csak a szükségben ismernek barátokat. A jólétben önmagukat sem ismerik.

*

Senki sem éri el azt, amire önmagát kép-
telennek tartja.

*

Csalódnunk kell, hogy emberismerők le-
hessünk.

*

Az ér legkevesebbet a társadalomban, aki sem
parancsolni, sem engedelmeskedni nem tud.

*

A szerencsétlenség néha büszkeségre ser-
kent, de a szenvedés alázatossá tesz.

*

A szellemi fölény olyan hatalom, amelyen
semmiféle erő nem fog ki.

*

Sok ember csak azért boldog, mert nem
tudja, mi a boldogság.

*

Az igaz embernek igazságtalanságot elkö-
vetni csak úgy fáj, mint azt elviselni. Jókat

*

Önállóan gondolkozni mindenki tud; oko-
san gondolkozni csak kevesen.

*

Szeretjük, ha mások többre becsülnek ben-
nünket, mint amennyit valójában érünk, ha-
nem azért a mások érdemeit elismerni vo-
nakodunk.

*

Az ibolya, ha tudná, hogy milyen szerény-
nek tartják, biztosan nem lenne olyan szerény.

*

Sokszor óhajtunk valamit, és ha birtokában
vagyunk, nem tudunk mit vele csinálni.

*

Valakit elfelejteni *akarni* annyi, mint foly-
ton rágondolni.

*

Ha van elég lelkierőnk szivünk sebeit
elrejtteni a világ előtt, akkor hidegnek, érzék-
telennek tartanak. Pedig a mélyben forrongó
vulkánokat is hó födi.

*

Légy ura nyelvednek és rabja szavadnak.

*

Az értelmes ember mindig elnéző, csak az
ostoba ítél brutálisan.

*

A sor sütését jobban észrevesszük, mint a
szerencse csókját.

TAPINTATLAN KÉRDÉSEK.

* *

— Mondja kérem Igazgató Úr, önnek
is az az elve, hogy „csekély haszon,
nagy forgalom“?

*

Mondja keves h. kolléga, úgyis mint
nagybögös, hogy' ir Ön kritikát az
operettekről?

*

Mondja kedves Tarnai Teri, Önnek
mindig ilyen jó étvágya volt?

*

Mondja kedves Szabadkai Miklós,
mindig megveszi ön a Nagybánya és
Vidékét?

*

Ugyebár, Tanár Úr, ablak nélkül
nem lehet Heti szemlét tartani?

*

Mondja kedves Lisolett, ön nem
szokta a könnyeit letörölni?

*

Mondja kedves Harácsek Vilmos,
mért szereti Ön olyan nagyon *A kis
gróf*-ot?

*

Mondja kérem, családanyák mintá-
képe, ha tavaly piros darabokba cipelte
jól nevelt kislányát, mért nem vitte el
a *Hófehérke* előadására? Talán azért,
mert az már nagyon hófehér?

*

Mondják kérem tisztelt B) bérletesek,
mért maradnak Önök mindig otthon?

*

Mondja kedves Igazgató Úr, mért
nem szereti Ön a potyajegyeseket? —
Hiszen nélkülök nem volna kinek elő-
adást tartani!

*

Mondja kedves Nagybánya és Vidéke,
ugyan ki követte el legutóbbi, ékes
magyarságu vezércikkét?

HUMOROS SAJTÓHIBÁK

* *

Ez a rovatunk a szedőszekrények mellett nem talált valami meleg fogadtatásra. Pedig ártatlan, mulatságos tévedések közlésével nem kibebíjtjuk a nyomdász-érdemeket, és nem sértjük a nyomdász-érdekeket sem. — Más pályán is fordulnak elő ilyen tévedések, csak hogy azok nem kerülnek a nyilvánosság elé.

Most ismét közreadunk egy pár sajtóhibát, melyeken mi magunk jól mulattunk, hadd mulattassuk velük olvasóinkat is.

A *Szinpad* legutóbbi füzetében, Sroll Lajosnak *Riport a semmiről* című hangulat-cikkében olvashatók a következő sorok:

„Csak lenne mellettem egy Éva — aki gyöngébb, mint én, — rózsás és puha húsu és kívánatos . . .“

Hát ez a rész így festett a korrektúrában:
„ . . . rózsás és puha *hasu* . . .“

*

Jellemző a mai viszonyokra a következő érdekes sajtóhiba. — Mikor *Ferenczy Valér* rézkarc-kiállítását rendezte, a Nagybánya-ban tette közzé rézkarcainak címeit. Ott fordult elő ez a cím:

„Harc a viharral“.

A helyenkint nehezen olvasható kézírás miatt ezt így szedték ki:

„Harc a *cukorral*.“

*

Ebben a füzetünkben, az *Okos gondolatok* közt olvasható:

„Legyen a szerelem bármilyen bűnös, a gyűlölcse mégis ártatlan.“

A sietős kézírás itt is egy mulatságos tévedést eredményezett. A fentieket ugyanis így szedték ki: „Legyen a szerelem bármilyen bűzös . . .“

*

Buta és okos emberek egyaránt ártalmatlanok. De a félbolondok és a félbolcsek a legveszélyesebbek.

Goethe

*

A gög és ostobaság ikertestvérek; a széncse az irigység lakótársa.

SZINHÁZI HIREK

* *

SZÁZHARMINCÉVES

A MAGYAR SZINÉSZET

* *

1790, október 15.-én — tehát egy hónap mulva százharminc éve — alakult meg az Első Magyar Szín Jászó Társaság. — Érdekes, hogy hat évvel később, 1796-ban, már megalakult a Nagybányai Magyar Jászó Társaság is Nagy János „elüljárósága“ alatt, aki a városi tanácshoz intézett, játszási engedélyt kérő levelében többek között a következőket írta:

„Nem kevés nyughataatlanságunk, költségünk, fáradságunk után, Isten kegyelmességéből már elértünk célunk arra az határára, a melljenn akkor meljik órában készek vagyunk . . . a Nemes Magyar Publicumnak hasznos mulatóságára, de főképen gyenge Magyar Nemes Ifjainknak nemcsak a bátorságban s Nemes magaviseleti gyakoroltatásban, hanem számtalan sok egyéb Nemes tulajdonságok követésében is példaadó kalauz gyanánt ártatlan szép, válogatott Magyar játékainkkal ki állani, kik is, jól tudjuk azt, hogy valamiképen egyrészről, az értetlenebb köznép ezen igyekeztünket csekélységnek tartja s kevésre becstülli; ugy másrészről, az értelmesebbektől, a nemesen gondolkozó szivektől, a nagyobb születésű és neveltetésű Rendektől megnyerni reméljük azt, hogy ártatlan játékainkat nemcsak hasznosnak tartani, sőt kedvelleni és a nézésre s meghallgatásra méltónak fogják itélni.

Hogy pedig az Érdemes Magyar Publicumnak hozzánk hajlandó szívet megnyerhessük, magunk is abban igyekeztünk, hogy mennél szebb darabokkal kedveskedhessünk; azért ígérjük magunkat arra, hogy a kezünkél levő egy néhány szép Játékokon és Könyveken kívül, *mind azokat a szép Könyveket és Játékokat, melyekkel az érdeemes magyar Publicumnak kedvét találhatjuk, megszerezni el nem mulatjuk.**) Továbbá arra is ígérjük magunkat,

*) *Szinigazgatók figyelmébe!*

hogy ha midőn oly rövid játékunk adná elő magát, *a meljet magunk is rövidnek ítelnénk*, tehát oljankor *minden rövid Játék után vagy Tűzi játékot*, (melynél ritkán lehetett valaha szebbet látni, mindazonáltal nem gyulasztó tűz által megyen véghez), vagy Pantomiet, azaz néma, de igen szép Játékot fogunk adni.

A tanács az első nagybányai szintársulat kérelmére ezt a végzést hozta:

„A mi a játékot illeti, az megengedtetik, úgy mindazonáltal, hogy *illendően és minden botránkoztatás nélkül tartassék*; az első játék szabadon lésszen, hanem a következőktől a szennyek Cassájában menendő taxa meg fog határozatni . . .“

HELYÁRAK HAJDAN. A Lendvay-Színház megnyitásakor 2 korona 60 fillérbe került egy elsőrendű támlásszék, egy oldalpáholy pedig mindössze 13 koronába. — Egy elsőrendű támlásszék, bérlete *hatvan* előadásra csekély 33 koronába került. — Itt még érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy Krémerék 19.9-ben, a Kaszinóban fellállított színház-bódé bére fejében esténként 10 koronát fizettek. Itt a támlásszék-bérlet 24 előadásra 40 koronába került.

A szegénység az egyetlen teher, mely annál nehezebb, minél többen viszik.

*

A tehetség csöndben, a jellem viharban fejlődik.

*

Az igazi büszkeség sohasem védi önmagát.

*

A barátság mindig *érdekközösségen* kezdődik és *érdekelletéten* végződik.

*

Az unalom nem más, mint butaság, mely önmagát bünteti.

*

A rágalmából csak az marad meg, amit a rosszindulat megtart belőle.

*

Amihez könnyen jut az ember, azt közönségesen nem becsüli, és másként bánik azzal a kinccsel, melyet szerzett, mint amelyet a világra léptekor már készen talált. Széchenyi

*

A szerelmes ember olyan, mint a gyufa; ha lángra lobbán, elveszti a fejét.

IMPRESSZIÓK

* *

NÉZŐTÉR. Még mindig üres. Hogy pedig ennek nem a közönség, hanem a helyárok magassága az oka, bizonyítja az is, hogy a legolcsóbb helyek mindig majdnem megtelnek, részben intelligens közönséggel. A páholyok napról-napra üresek, s a régi páholyközönség egy része a földszint hátsó soraiban, vagy — eltakart arccal és bekötött fovel — a karzaton ül. — Pedig, ha felére mérsékelnék a helyárat, bizonyára behozhatnák az eddigi veszteségeket is. Feltevé, ha megérkeznek a társulat új tagjai. — A zaj az előadások alatt most is botrányos. Nem értjük, ilyen csekély közönség hogy' csaphat ekkora lármát.

SZÍNPAD. Azt az ócska pamlagot, mely egy fonájával felfelé fordított, kopott ágyterítővel van letakarva, s amely minden változtatás nélkül szolgálja napról-napra csaknem minden darabnak majdnem mindegyik felvonását, — nehezen tudjuk az igazgatóságnak megbocsátani. — Pedig egyébként néha elámulunk a pompás díszlet-összeállításokon.

CSÁRDÁSKIRÁLYNŐ. A mindenütt kedvelt, diadalmas Kálmán-muzsika feledteti a szöveggönyv gyengeségeit. — A nagyszerű operett — bár Miklósyék négyszer is adták — eddig a legnépesebb házat hozta össze. A hatásos, patogó zeneszámokat meg is ujráták. — Szabadkai József igazgató ebben a darabban játszott először. Elsőrangú komikus. — Tarnai Teri is először kapott szerepet. Jól fest a színpadon. Játéka a rutinos színésznőé. — Bónyi József dicséretreméltó igyekezettel próbált megbirkózni az énekes szerep nehézségeivel. — Görög Olga tisztán csengő énekében és pompás ruháiban újra gyönyörködtünk.

KÜNN A BÁRÁNY, BENN A FARKAS. Földes Imre szereti a valószínűléseket. Ez a darab még a valószínű-

nütlenségek terén is túlzásba megy, bár a jefenetei tagadhatatlanul hatásosak. — *Neményi Lili*, az igazán hozzá illő szerepben, sok kedvességgel játszotta meg — önmagát. — *Marosi Géza*, mint mindig, művészi játékkal gyönyörködtetett.

ÉVA. Mindössze másodszor kerül színre Nagybányán; eddig csak *Heves Béla* próbálkozott meg klasszikus zenéjével. Ezen az estén nem volt üres a nézőtér. Minden zegét-zugát betöltötte *Görög Olga* kristályosan zengő, gyönyörű hangja és *Lehár* csodálatos zenéje, mely mellett olyan siralmasan törpe a gyenge sablon-librettó, mint hogyha rozoga kunyhót kínai zománcos cseréppel fedtek volna be. — *Marosi* bámulatos ügyességgel táncolt. — *Neményi Lilinek* ez a szerep már ahogy sem illett az egyéniségéhez. — *Bónyi József* ismét igyekezett elhelyezkedni az énekes szerepkörben. — A harmadik felvonás csinos összeállítású díszletén elcsodálkoztunk. Ugy látszott, mintha megnőtt volna a színpad.

LIMONÁDÉ EZREDES. *Heves Béla* ezt is bemutatta már Nagybányán. — Jobb német bolondság. A katonaelet sok félszége mindíg hálás téma. Nevetünk is jóízűen. — *Szabadkai József* bámulatos művészetére nem tudunk dicsérő szót találni. Legcsodálatosabb az a képessége, hogy minden darabban annyira más és más, hogy alig lehet ráismerni. 1909-ben is ezt csodáltuk benne. — *Szabadkai Miklós* ezúttal túlzásoktól ment komikumával nevetteget meg. Ilyen tehetséges komikusnak igazán semmi szüksége sincs arra, hogy túlzásokkal akarjon derűtséget kelteni.

A FAUN. Gyönyörű darab. Ahányszor megnézzük, mindig átszellemülten, nemes gondolatokkal telve távozzunk a színházból. Minden alkalommal újra és újra le tud kötni a kiváló angol írónak ez a klasszikus remekműve. — Sajos, nem minden színigazgató

hozza meg azt az áldozatot, hogy egy ilyen világhírű, irodalmi értékű darabot színrehozzon, mert az üres hüllyeségekre ránevelt közönség most már jobban szereti a cirkuszos csinadrattákat. — „*A faun* pompás szatíra, melyben a mi modernnek, finomultnak a kultúra hatása alatt nemesebbnek tartott társadalmunkat pellengérezí ki a faun pokoli logikával. De a gúny mellett nagyon szép, még a legvérbelibb romantikus tollára méltó jelenet is akad benne. A faun szerelmi kettőse, a mennydörgő égiháboru keretében, csodás, felejthetetlen kép. — A természet gyermeke — a faun — természetes ösztöneiből fakadó gondolkodása éles ellentétül kínálkozott a mi modern a természettől annyira eltávolodott életünknek. S bár a valóságosság rovására esik megjelenése a mi kifícamodott érzésvilágu társadalmunkban, mégis azoknak az eszméknek az igazságát, melyeknek az író hordozóivá teszi, parancso óan hirdeti.“ — Így irt *A faun*-ról a *Nagybánya* kritikusa a bemutató után. — Amit *A faun*-ból filmen produkáltak, az egyenesen mesébe illő. A faun-film a *Corvin-gyár* leggyönyörűbb alkotása. *Rajnai Gábor* csodálatraméltó művészte a természet ölen — a mozigép előtt — korlátok nélkül érvényesülhetett. — Nagybányán ritka műélvezettől estek el, akik nem voltak ott *A faun* tegnapi előadásán. — *Marosi Géza* csodálatos művészetének jellemzésére nem találunk szavakat. Tökéletes alakítását habozás nélkül állítjuk a *Rajnaié* mellé. — A kevészámu közönségből nem egyszer hangzott fel a bámulat, az elragadtatás moraja. A felejthetetlenül gyönyörű jelenetek és *Marosi* csodás egyénisége annyira lekötött mindenkit, hogy néha az elismerő taps is csak pár pillanatnyi késéssel robbant fel a nézőtérről. — *Knoblauch* faunjának eljátszására csakugyan születni kell. Azokat a mesterkéletlen, csodálatos mozzulatokat, azt a

művészi faun-táncot, amit *Marosi Géza* ragyogó tehetségével produkált, elsajátítani nem lehet. — A többi szereplők is jól játszottak. Csak kár, hogy *Marsi Gizi* szubtilis hangját nem lehetett érteni. *Faragónak* pedig figyelmébe ajánljuk, hogy tudtunkkal Angiában se szokás zsebredugott kézzel meghajolni hölgyek előtt. — A rendezés, a szinpad beállítás gondossága is *Marosi* kiváló képességeit dicséri. Persze a szőnyeg és a pamlagterítő hiánya zseniális ötletekkel sem pótolható. — A közönség némely rétege, különösen a felvonások elején, kvalifikálhatatlanul botránnyosan viselkedett. A földszint hátsó részén és a jobboldali karzaton nem szűnt meg a láрма. *Ezeket a botránycsindlókat a rendőrség kellene, hogy kivezesse a színházból.* — Érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy ezen az előadáson a baloldali karzati ülőhelyek nagy részét — most már arc-eltakarás nélkül — a magas helyárak miatt a páholyokból odaszorult intelligencia foglalta el.

Ön bérel

egy páholyt vagy támlásszéket 12 előadásra,

kidob

néhány ezer, vagy néhány száz koronát s a színházi előadások szünetei alatt mégis unatkozik, mivel tudvalevően a nagybányai szerencsétlenül épített szinpadon gyors diszletváltás nem lehetséges. — De

ha fizet

még potom 2 lei-t A *Szinpad* 16 oldalas gazdag tartalmu, érdekes, szórakoztató füzetéért, műélvezetének ezt az árnyoldalát teljesen kiküszöbölheti.

M Ű S O R

A társulat internált tagjának érkezése e füzetünk lezárásáig még mindig bizonytalan. Ujabb értesülésünk szerint a jövő héten talán mégis megérkeznek. A műsort tehát ismét csak három napra állapították meg:

Szombaton: Luxemburg grófja.
Vasárnap d. u.: Csárdáskirálynő.
este: Luxemburg grófja.
Hétfőn: Az ördög.

*

Luxemburg grófja

Operett 3 felvonásban. Irták: Willner és Bodanszky. Fordította: Gábor Andor. Zenéjét szerette: Lehár Ferenc. — Rendező: Marosi Géza. Karnagy: Wissmüller Mihály.

Renée, Luxemburg grófja Marosi Géza
Bazilovics Bazil herceg — Szabadkai József
Kokozov Stáza grófnő — Fehér Erzsi
Brissard Armand, festő — Bónyi József
Didier Angela, a párisi

Grand Opéra énekesnője Görög Olga
Vermont Juliette — — Neményi Lili
Mecsnikoff Szergej, jegyző Szabadkai Miklós
Paolovics Pável, tanácsos Faragó Sándor
Pelegrin, tisztviselő — Szabó István

Történik Párisban. Az I. felvonás Brissard festő műtermében, a II. felvonás Didier Angela palotájában, a III. felvonás a párisi Grand Hotel vesztibüljében. — Idő: Jelenkor.

*

Az ördög

Vigjáték 3 felvonásban. Irta: Molnár Ferenc.
Rendező: Marosi Géza.

László — — — — Faragó Sándor
János — — — — Bónyi József
Az ördög — — — — Marosi Géza
András — — — — Szabó István
Jolán — — — — — Boros Margit
Selyem Cinka — — — — Neményi Lili
Elza — — — — — Marsi Gizi
Inas — — — — — Doroghy László

.. Wer ..
die deutsche Sprache
rasch und gründlich erlernen will, wende
sich an **Leo Linden**, Nagypénzverő-u. 19.

A Szinpad 2 lei-ért kapható a színházi
árutóknál, rikkancsoknál, a „Hermes“
és Kovács Gyula papirkereskedésében.

Régi

közmondás, hogy szemesé a világ; szemérmes koldusnak üres a tarisznyája, vagy hogy néma gyereknek az anyja sem érti a szavát. Amit a nép bölcsessége ennyi formában fejezett ki, abban nagy

igazság

lehet. — Viszont mindenki nagyon jól tudja,

hogyan

az utóbbi közmondást nem szószerint kell értelmezni, hiszen vásári zsvajban még a

lehangosabban

kiabáló árus hangja is elvész. Bármilyen meggyőző erővel

kiált

a sokadalomhoz, kevesebb ember figyelmét tudja magáravonni, mint hogyha mindenkét külön felkeresne. Csakhogy ez sok időbe, pénzbe kerül s a költségek sokszor túlhaladják a várható bevételt. — A könyvnyomtatás és a reklám feltalálása óta azonban

a

kereskedő, az iparos, a gyáros felbecsülhetetlen előnyhöz jutott, mert cége aránylag csekély költséggel ismeretessé válhatott az újságok révén. — Rosszul fogja fel a maga egyéni érdekeit az, aki a

nyomdafesték

nagy propagáló erejét lebecsüli. Pedig régen rájöttek már, hogy reklámra költött pénz busásan kamatozik, különösen akkor, ha a hirdető a kedvező alkalmat fel tudja használni arra, hogy hirdetése minél több embernek véssődjék az emlékezetébe.

Most itt a kedvező alkalom: A *Szinpad* füzetait a színházi szünetek alatt mindenki olvassa; siessen tehát, adja fel hirdetését a következő füzetbe még ma, a *Hermes*-nyomdában.

Aszalt szilvát,

aszalt almát, diót, diósszilvát, szilvalekvárt vásárol a gyümölcskonzervgyár, Nagybánya. Iroda Kossuth-u. :-: Dumbravicean-házban. :-:

Angol bőrgarnitúrák, kárpitos- és asztalos-bútorárak tetszésszerinti fazonban raktárunkban készen kaphatók. *Elvállaljuk mindenféle kárpitos- és asztalosmunkák készítését és javítását.*
— Calea Traian (Hid-u.) 12. —

Nagybányai Kereskedelmi és Áruforgalmi Vállalat. :: Elvállalja a külfölddel export-import üzletek lebonyolítását. Főtér (Bay-ház).

Új takaréktűzhelyeket különböző nagyságban és tartós kivitelben raktáron tart és megrendelésre készít, ugyancsak bármilyen

LAKATOSMUNKÁT ELVÁLLAL

Bölonyi János
lakatos.

Vár-utca (Schück-ház).

Szebeni szalámi,

szardínia, csokoládé, cacao, színházi bonbon, likőr, cognac :-: kapható

BERGER PÉTER

fűszer- és csemege-üzletében
Piața Unirei (Fő-tér) Minorita-rendház.

A Szinpad

régebbi füzetekinek még néhány példánya darabonként 0.50 lei-ért kapható a „Hermes” papírkereskedésben. :-: